

Сам даскал Добри беше член на Тайния сливенски революционен комитет. И за него пренесе най-голямата жертва. За да не намерят при някой обиск опасните стихове в сандъка му, та да стане причина Тайният комитет да излезе наяве, Добри Чинтулов, като научил, че може да го арестуват, изгорил всичките си творби.

В затвора мълчал. В дома му нищо не намерили. И го пуснали.

Ала най-хубавите му песни, запаметени от народа, не можели да се изгорят. Те продължавали да се пеят от млади и стари, докато даскал Добри дочекал да посрещне в 1878 година руските освободителни войски в Сливен.

И тогава, начело на възторжените посрещачи, Добри Чинтулов държал едно вдъхновено приветствено слово на най-чист и изящен руски език.

Тези песни обаче непрестанали да се пеят. Красотата им и до ден днешен кара всеки, който носи българско име, да ги слуша и повтаря без да им се насити.

Защото само истинското изкуство е безсмъртно.

Ф. Попова-Мутафова